

ZPRÁVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav

Květen 2021

NEBYLO BY LEPŠÍ UČENÍ O TROJICI VYNECHAT?

Květen je nabitý významnými slavnostmi: Nanebevstoupením Páně a Sesláním Ducha Svatého se završuje doba velikonoční, navíc je celý měsíc zasvěcen Panně Marii. Trochu nenápadně, již v liturgickém mezidobí, slavíme také Nejsvětější Trojici. Přitom je tato slavnost v určitém smyslu vyvrcholením velikonočních událostí a celého Božího díla spásy člověka. Zároveň je to téma nesnadné, lidským rozumem těžko uchopitelné a tudíž často opomíjené.

Jeden z nejvýznamnějších teologů 20. století Karl Rahner prohlásil, že kdyby se vynechalo učení o Trojici, nic by se v životě mnoha křesťanů nezměnilo. Bohužel musíme konstatovat, že je to asi pravda. Ne že by učení o Trojici

nemělo význam pro náš život, právě naopak! Není to nějaký doplněk křesťanské teologie, ale její základ.

Od prvních století křesťanství byla proto trinitologie (i když tehdy ještě takto nepojmenovaná) velkým a častým tématem. Svatý Atanasius, alexandrijský patriarcha ve 4. století napsal ve svém pojednání Světlo, záře a milost z Trojice tato slova:

„Trojice, kterou uznáváme v Otci i Synu i Duchu svatém, je svatá a dokonalá a není k ní přimíseno nic cizího ani vnějšího. Nepozůstává ze stvořitele a stvořené věci, ale celá má moc tvořit a uskutečňovat. Má také podobnou a nerozdílnou přirozenost a jediná je její činnost. Neboť Otec činí vše prostřednictvím Slova v Duchu svatém a tím způsobem je zachována jednota svaté Trojice. Proto církev hlásá jediného Boha, který je „nade vším a skrze všechno a ve všem (Ef 4,6). „Nade vším“ je jako Otec, jako začátek a pramen; „skrze všechno“, to znamená skrze Slovo; a konečně „ve všem“, to znamená v Duchu svatém.“

Jiný z řady církevních otců, svatý Basileus Veliký uvádí v Povzbuzení mladým názorný příklad, jak si můžeme společné působení Osob Trojice představit:

„Když někdo řekne Duch, zároveň s tímto vyznáním zahrnuje i to, koho je to Duch. A protože tento Duch je Kristův, je i z Boha. Je to jako s řetězem: když někdo chytí jeden konec, potáhne i druhý. Jestliže se někdo opravdu chytí Syna, bude ho držet z obou stran: Syn z jedné strany přivede svého Otce, z druhé pevně s ním spojeného svého vlastního Ducha.“

Uchopujeme zde jakési nevýslovné a myšlením nevystihnutelné společenství, ale zároveň i odlišnost. Přitom tato odlišnost neruší jednotu přirozenosti, ani v tomto společenství nemizí osobitost rozpoznávacích znaků jednotlivých Osob.

Jde vám z toho hlava kolem? Nejste sami. Tak se tím netrapte, v klidu dýchejte a ponořte se do následujícího prostého příběhu:

Neboť Bůh tak miloval svět,

Boží Trojice zasedla k poradě na téma: „Jak pomoci člověku“. Ne, že by byl zcela špatný, někteří lidé byli dokonce velmi dobří, i když dokonalý nebyl nikdo. Ale to také nebylo potřeba. Problém byl jinde: Izraelité ztratili s Bohem důvěrný, bezprostřední vztah a nahradili ho seznamem nařízení a zákazů, kterými se řídili s pocitem, že tím dělají pro Hospodina maximum. Přisahají na Zákon, ale ten v jejich pojetí dávno ztratil původní smysl a tep života.

Ještě horší bylo, že se v očích okolních národů stali podivíny, kteří stěží mohou svým jednáním svědčit o velikém, obdivuhodném Bohu, který je Bohem všech

lidí. Pojem vyvoleného národa tak ztratil svůj smysl. Ano, bylo potřeba pomoci člověku. A to za každou cenu, protože člověk za to přece stojí. Bylo potřeba nějakým způsobem ukázat, že se člověk nemusí Boha obávat, ani si ho usmiřovat oběťmi ani podkuřovat všelijakými úkony. Bude úplně stačit, když ho bude mít rád a otevře mu své nitro.

„Přijdu na svět jako člověk a přesvědčím je o své lásce k nim“, navrhoval Otec.

„To je dobrý plán, ale půjdu já“, prohlásil Syn.

„No a co já?“ otázal se Duch svatý. „Tvé jméno je Duch, tak se nemůžeš stát člověkem, to by v tom měli lidi zmatek“, zněla logická Otcova námitka.

Po chvíli diskuze povstal Otec a rozhodl: „Půjdeme tam všichni tři: Syn bude člověkem, Duch ho bude podporovat a spojovat se mnou a já vám budu oběma nablízku, jak jen to půjde“.

Všichni s plánem souhlasili a tak záchranná mise mohla začít.

Zpracoval Vladimír Šimík

ORODUJ ZA NÁS, KRÁLOVNO POSVÁTNÉHO RŮŽENCE

Modlitební růžencový maraton propojí v měsíci květnu třicet světových poutních míst. Každý den v 18 h. se bude možné připojit k mariánské modlitbě za konec pandemie. Inciativu zahájí 1. května papež František a poslední májový den ji také uzavře. Je nadepsána mottem: „Z celé církve ustavičně stoupala modlitba k Bohu“. Na žádost Svatého otce uspořádala tento mezinárodní modlitební maraton Kongregace pro novou evangelizaci. Růženec

bude také možné sledovat v přímém přenosu prostřednictvím oficiálních kanálů vatikánských médií.

„Mariánská poutní místa ukazují, jakým způsobem zůstává Bůh přítomen mezi námi prostřednictvím matky. Bůh přišel na svět skrze Marii a Jejím prostřednictvím nadále promlouvá ke světu. Prosit o Mariinu ochranu ve chvíli těžkosti je pro věřícího člověka přirozené. Přestože zázraky nepůsobí Maria, ale Bůh, Ona je Matkou, která slyší modlitby věřících. Proto máme tolik mariánských zjevení a míst zasvěcených P. Marii“, říká Stefano Cecchin, ředitel Mezinárodní papežské mariánské akademie.

Ve skutečnosti nejde o nic nového. Již za Jana Pavla II. se organizovala modlitba růžence, do které se zapojovala poutní místa na celém světě. Po celé věky nás papežové učili, že v těžkých chvílích se máme utíkat k Marii. Dějiny církve nám podávají mnoho svědectví. Proto Ji nazýváme naším útočištěm, nadějí. Sám Ježíš nám ji dal, když visel na kříži, abychom nezůstali sami. Už na svatbě v Káně Galilejské si všímala potřeb novomanželů. Stejně tak bdí nad každým z nás, zejména ve chvílích zkoušky. Církev nám nepřestává opakovat, že právě k ní máme přicházet v takových situacích. A proto také dnes, když zakoušíme pandemii a její důsledky, nám papež připomíná, že se k ní máme obracet modlitbou růžence.“

Než mezi nás zavítal koronavirus, bylo v naší farnosti dobrým zvykem se v neděli před mší svatou modlit společně růženec. Ale tento nečekaný a nezvaný host zasáhl negativně do našich životů i ve zdánlivých maličkostech, jako je třeba tato společná modlitba.

Naši předkové si byli velmi dobře vědomi důležitosti této modlitby a její síly. Nebylo neobvyklé, že panovník vybízel obyvatelstvo k modlitbě růžence, když byla země ohrožena vojenským vpádem či epidemií nakažlivé nemoci. Známým příkladem pomoci Matky Boží a této modlitby je třeba námořní bitva u Lepanta ve Středozemním moři 7. října 1571, kde byla rozdrčena flotila osmanské říše. Vítězství u Lepanta nad nepřítelem, který měl početní převahu, bylo křesťany považováno za zázrak. Jelikož byl připisován přímělu Panny Marie, vyprošené modlitbami růžence, papež Pius V. na památku tohoto vítězství ustanovil svátek Panny Marie Růžencové, který se slaví dodnes.

Kdokoliv se může k modlitbě růžence každou neděli v 8.30 hodin v kostele Nanebevzetí Panny Marie připojit. Pokud byste potřebovali pomoci se s touto modlitbou blíže seznámit, rádi pomůžeme.

Irena Fajmanová, Mariina legie, tel. 720 537 131

SVĚTEC MĚSÍCE

sv. Filip Neri - veselý svatý

Narodil se roku 1515 ve Florencii. Základní vzdělání získal u dominikánů, v 19 letech odešel do Říma, kde studoval filozofii a teologii na universitě Sapienza. Po třech letech studií pocítil, že věda svádí k pýše a proto je opustil a začal sloužit druhým jako obyčejný laik. Pečoval o nemocné, docházel za nimi do nemocnic i domů, čistil jim byty, vyžebraval pro ně pokrmy. těšil je, modlil se z nimi a poskytoval jim duchovní pomoc. Věnoval se také opuštěným, zanedbaným dětem, kterým ukazoval Boha jako milujícího Otce.

V roce 1548 založil bratrstvo Nejsvětější Trojice s úkolem pečovat o poutníky. Ve 36 letech, se Filip na naléhání svého zpovědníka stal knězem. Hodně času trávil ve zpovědnici a obrácené hříšníky utvrzoval v dobrém. Úzkostlivou duši utěšoval, že cítí-li se hříšná, přijde do nebe, neboť Kristus byl ukřižován za hříšníky, nikoli za spravedlivé.

Foto z italského filmu State buoni...se potete

Veselým svatým byl Filip Neri, velký reformátor církve v době jejího úpadku, apoštol Říma. Zachránil pro církev to, co tato doba měla kladného, totiž vědomí, že naše lidství a náš lidský svět má svou hodnotu pocházející od Boha. Vnesl pochopení pro pozemské hodnoty do náboženského života. J.W.Goethe nazval sv.Filipa nejveselejším ze všech světců. Filip pokládal smích za vzácný a často také za nezasloužený dar. Měl za to, že humor v sobě nese nebeský tón a svou nakažlivou silou učí člověka poznávat svou malost, v níž se však také skrývá jeho pravá velikost.

Používal žert a veselí jako metodu získat člověka pro křesťanskou víru. Některé jeho počiny v tomto směru byly v dnešním pohledu až drastické, přesto však neselhávaly. Paní Felicie di Barbaro trápila Filipa svými údajnými viděními a zjeveními a on jí jednou uštědřil políček. Chtěl tímto zcela netradičním způsobem vyzkoušet její pokoru, neboť Felicie mu vyznávala, že je největší hříšnice na světě. Tuhle větu Filip nerad slyšel a proto jí uštědřil takovéto tvrdé pokárání. Je však třeba dodat, že kajícnice ve zkoušce obstála a prohlásila, že si opravdu nezaslouží jiného zacházení. Filip, neztrácejte vtip, jí řekl, že jí tedy

odpouští, ne že by jí odpouštěl rád, ale protože musí. A pak poklekl před Felicií a prosil ji o modlitbu.

Stávalo se také, že jako pokání uložil svým penitentům nosit na veřejnosti plášť obrácený naruby. Jednomu horlivému zájemci o askezi, který se ho ptal, zda má nosit žíněnou košili (jakou používali kajícíci), řekl, aby ji nejen nosil, ale hlavně, aby ji vždy oblékl přes kabát. Neměl rád okázalost a pózy v náboženských projevech. Odmítal všechny církevní funkce, dokonce odmítl jmenování kardinálem, které mu bylo posláno papežem současně s kardinálským kloboukem. Jenom si ponechal kardinálský klobouk, ve kterém přes den spával jeho kocour. A když Filip v někom viděl budoucí slibnou osobnost církve, posadil mu klobouk na hlavu. Toto se stalo mladému šlechtici Ditrichsteinovi při jeho návštěvě sv.Filipa. "Tohle bude krásný kardinál," řekl Filip, vyklopil kocoura z klobouku a vložil klobouk na hlavu Ditrichsteinovi. Jeho proroctví se skutečně splnilo. Mladík se stal knězem a později kardinálem na Moravě.

Filip Neri byl mistrem satiry, ale jeho satira nebyla kousavá, nebolela. Miloval vtipy a také jimi obveseloval druhé. Jeho oblíbenou knihou byla sbírka vtipů pod jménem Facezie Piovana Arlotta. Nosil ji s sebou celý život. Neměl rád okázalost, náboženské pompy a triumfalistické slavnosti, v nichž si libovala renesanční a později ještě více barokní doba.

Netradiční byl i jeho názor na úlohu laiků v církvi. Nechával totiž při svých shromážděních promlouvat i laiky, neboť se domníval, že jejich duchovní zkušenost může obohatit druhé křesťany i kněze. V jeho době byl takovýto postoj pokládán za nepřipustný. Mluvit veřejně při křesťanských shromážděních bylo profesionální záležitostí kněží. Osobnost sv. Filipa Neri lze pochopit z jeho vlastních slov: "Buďte veselí, synáčkové. Nechci jen, abyste hřešili. Ale chci, abyste byli veselí, to chci. Veselý duch dosahuje snadněji křesťanské dokonalosti než duch zasmušilý. Pokračuj, synu, v tomto svém veselí, protože to je ta nejlepší cesta k dokonalosti."

<http://catholica.cz>

BIBLICKÉ INSPIRACE

Biblický text

Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží. A nejen to: chlubíme se i utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, z vytrvalosti osvědčenost

a z osvědčenosti naděje. A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. (Ř 5,1-5)

Myšlenky k meditaci

Jedině vírou je možné stále znovu přistupovat k milosti ospravedlnění, tj. k pokoji a přátelství s Bohem. Tato víra oživuje i naději, že jednou bude toto přátelství s Bohem prostoupeno září slávy. Taková naděje není založena na pouhém lidském přání, ale na jistotě Boží lásky k nám. Tato jistota je vnuknuta přímo Duchem svatým, přítomným v našem srdci. Tento Duch nás ujišťuje o Boží lásce tím, že připomíná největší a nejkrajnější projev Boží dobroty: Boží Syn zemřel za nás, když jsme byli slabí a hříšní, když jsme dokonce odporovali Bohu.

Tato slova se vztahují na každého z nás: věříš tomu? Převeď si tento text do první osoby (Jestliže jsem ospravedlněn...), parafrázuj jej... a přijmi!

Jaké místo má „Trojice“ v mé modlitbě, v mém „obyčejném“ životě?

Zpracoval Vladimír Šimík

LITURGICKÉ OKÉNKO

Vigilie seslání Ducha Svatého

Většina z nás asi netuší, že svatodušní vigilie podle Českého misálu (ed. 1983) v její nezkrácené podobě má (ne náhodou) podobnou strukturu jako ta velikonoční. Zahrnuje čtyři starozákonní čtení, po kterých vždy následuje zpěv žalmu a modlitba kněze. Po poslední modlitbě zazní chvalozpěv Sláva

na výsostech Bohu a následuje modlitba, novozákonní čtení z listu Římanům a evangelium podle Jana (J 7,37-39).

I ostatní prvky liturgie se podobají vigílii Vzkříšení. Průběh celé slavnosti v dominikánském klášteře v Olomouci popisuje Michael Florián v Katolickém týdeníku: Po společných nešporách vyšli věřící na klášterní zahradu, kde již hořel velký oheň a každý si od něj zapálil svou svíčku. Průvod se světly pak vyšel ze zahrady do ulic, odkud se vrátil do chrámu.

Z kůru pak znělo: „Veni Sancte Spiritus...” Lidé se přidávali ke zpěvákům a v setmělém kostele hořelo více než sto svící. Lucernárium pak vystřídala adorace a po ní o půlnoci mše svatá, na niž navázalo svěcení růží. Jedná se o prastarý dominikánský zvyk, kdy právě růže má připomínat Ducha Svatého. Závěr „noci bdění“ pak tvořila hostina v křížové chodbě kláštera.

(Nemohlo by to být inspirací i pro naše slavení?)

František Kunetka, profesor liturgiky, přesně pojmenovává ve svém odborném článku „Duch Páně naplňuje celý svět“ to, co asi intuitivně tušíme:

„Řecký název svátku *pentekosté* (padesátý) napovídá, že je třeba jej k něčemu přiřadit, vidět jej v souvislosti. Jednalo se totiž o 50. den po svátku paschy. Jednota křesťanské paschy a letnic, Krista a Ducha Svatého, byla v počátcích křesťanství velmi důležitá. Podle sv. Jeronýma se v Jeruzalémě 50 dnů po

velikonocích slavilo dopoledne seslání Ducha, odpoledne pak Kristovo nanebevstoupení. Tak jako Mojžíšův výstup na horu Sinaj byl spojen s darem Zákona, podobně Kristus oslavený, vystupující k Otci, dává věřícím dar Ducha (srov. Ef 4,7–13)“.

Pokyny k liturgickému roku (č. 22) znovu navazují na starokřesťanské pojetí, když uvádějí, že „padesát dní od neděle Zmrtvýchvstání Páně do neděle Sslání Ducha svatého se slaví s radostným jásotem jako jeden sváteční den, jako veliký den Páně (*magna dominica*).“

Svatodušní vigilie má charakter intenzivní a vytrvalé modlitby celého křesťanského společenství, podle příkladu apoštolů sjednocených v jednomyslné modlitbě spolu s Matkou Páně.“ (Direktář, čl. 156).

www.liturgie.cz

OSOBNOSTI NAŠÍ DOBY

Alois Křišťan

V rozhovoru s Josefem Beránkem

Málokterý kněz si vyzkoušel během života tolik profesí jako Alois Křišťan SDB, ředitel vyšší odborné školy sociálně-pedagogické a teologické JABOK, který letos oslaví 65 let.

Uvažoval jsi o kněžství od mládí?

Hledání svého povolání jsem řešil tak, že jsem prosil Boha o znamení a ta nepřicházela. Zaplať Pán Bůh! Až později mi došlo, že kdybych na nějaké takové znamení vsadil, ať už by to znamenalo zvolit tu či onu cestu, při větších těžkostech bych je snadno sváděl na Pána Boha a svou situaci bych jen trpně nesl. Dělán to, Pane Bože, protože ty jsi to chtěl...

K čemu tedy směřovalo to zmíněné Boží oslovování?

Myslím, že Pán Bůh jedná tak, aspoň tedy se mnou, že nám staví před vnitřní zrak různé možnosti a dává nám vybrat. Není to tak, že by někde v knize života byla popsána naše cesta a my bychom ji měli najít a vydat se po ní. Já jsem své poslání nacházel postupně, v dialogu.

Za co přesně cítíš vděčnost?

Chybí mi pocit stavovské výjimečnosti, který někdy člověk pociťuje u kněží, kteří prošli seminářem. Od počátku slychali: Jste kněží a budete mluvit k lidem. My jsme nebyli vedeni k tomu, že budeme mluvit od ambonu, spíš že

povedeme dialog. Nikdo mi neříkal otče. Jsou to vnější věci, ale i ty utvářejí stavovské pojetí. Když jsem měl zkoordinovat společnou záležitost, potřeboval jsem se domluvit se spoustou lidí. To všechno mě vedlo k jakémusi civilně týmovému a partnerskému pojetí kněžství.

Po revoluci mi to dělalo problémy. Najednou jsem musel zastupovat při bohoslužbách, kázat od pultíku lidem, které jsem neznal. Co já jim mohu říci, co by nevěděli? Po mši za mnou třeba přišli se slovy: „Kdybyste nám poradil v sexuálních, partnerských, manželských věcech...“ Copak mne na to mohlo připravit večerní studium? Nebo tajné kněžské svěcení?

Jaké jsi měl tehdy plány do budoucna?

Představení mne poslali mne na kurz němčiny a pak do Benediktbeuern na salesiánskou vysokou školu. Začal jsem ročním kurzem pastorační teologie a pak jsem pokračoval ve studiu pastorální teologie. Do počátku šedesátých let byla pastorální teologie spíš aplikací teoretických teologických disciplín. Morálka nám říká, jak se máme chovat, a pastorálka nám tehdy říkala, jak to máme lidi naučit.

Jádrem 2. Vatikánského koncilu bylo chápání velikosti člověka v jeho svobodě. Odtud vyvěrá respekt k lidskému svědomí, přijetí myšlenky, že k Bohu a ke spáse může dospět i jinověrec, a koneckonců i určitá pluralita výkladu Písma svatého. Koncil se také věnoval teologickému promýšlení pozemských skutečností, včetně třeba role masových médií. Tady všude je v centru pozornosti člověk ve světě a ve své svobodě. To je, myslím, stále nosné jádro pastorální teologie jako teologické reflexe pastorální praxe.

Čím vlastně chtěli být studenti teologické fakulty? Proč se zajímali o teologii?

První generace chtěly opravdu pomáhat ve farní pastorační, organizovat různé akce v liturgické, katechetické i diakonické oblasti. Ale brzy se ukázalo, že absolventi nemají zase tolik uplatnění. V té době jsme také otevřeli program pedagogika volného času. I tento obor byl inspirován německým vzorem a úspěšně se prosadil.

Dává teologie hlubší zakotvení sociální práci?

Myslím, že pro křesťana ano, ale obecně to říci nemohu. Copak nevěřící sociální pracovníci nemají funkční zakotvení? Dost dobře ho mají – ale jinde. Mne v tomhle směru oslovila encyklika Benedikta XVI. Deus caritas est, Bůh je láska. Důsledně žité křesťanství nás vede ke starosti o druhého. Láska se projevuje vztahem a ve vztazích se odehrává duchovní život. Nejde jen o to, učit o křesťanství, ale brát vážně potřeby druhého.

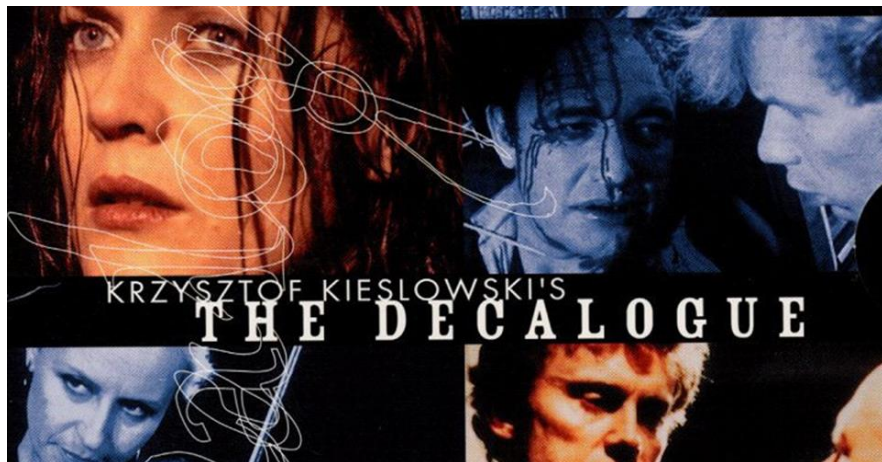
TIP NA DOBRÝ FILM

DEKALOG

Deset hodinových filmů, každý se věnuje jednomu z Božích přikázání.

Polsko-německá koprodukce 1988-89

TV Noe každou neděli od 20:05 hod.

Je jen málo děl velkých filmových projektů, které lze označit za jedinečné. Patří mezi ně Griffithova *Intolerance*, *Lidský úděl* Masaki Kobajashiho, *Šoa* Clauda Lanzmanna a nepochybně i desetidílný *Dekalog* polského režiséra Krzysztofa Kieślowského.

S nápadem zfilmovat *Dekalog* přišel scénárista Krzysztof Piesiewicz. Polsko bylo ve druhé polovině 80. let na kolenou. Země se zmítala v permanentní politické a ekonomické krizi. Potraviny byly na lístky a stály se na ně nekonečné fronty. Filmoví tvůrci přemýšleli, co v takové situaci točit. Piesiewicz byl přesvědčen, že právě teď je nejlepší čas nabídnout lidem možnost nacházet odpovědi na otázku: Proč vlastně žiji?

U příležitosti 100. výročí vzniku filmu (1995) byl *Dekalog* zařazen mezi 45 filmových děl, jež Papežská rada pro hromadné sdělovací prostředky označila za zvláště významná a inspirativní, a v roce 2016, při příležitosti uvedení jeho digitalizované verze, prestižní časopis *IndieWire* uveřejnil recenzi nazvanou *Dekalog: 10 nejlepších hodin, jaké můžete strávit s filmem*.

Dílo není příručkou morální teologie, ani pouhou ilustrací textu desatera. Ukazuje život v jeho složitosti a dilematech. Nečiní si nárok na jasné odpovědi. Zřetelným imperativem je pravidlo nesoudit druhého, zvláště když nevíme,

co všechno za jeho jednáním stojí. Zároveň neupadá do druhého extrému - relativizace všeho. Klade na diváka náročný úkol: Musí si svůj postoj zformulovat a zdůvodnit sám, jistěže na základě jeho zkušenosti a žité víry. Není to ale dílo určené výhradně křesťanům. Právě jeho otevřenost a absence hotových receptů jej činí přístupným lidem, které poněkud schematicky nazýváme hledajícími.

Kvalitu díla podtrhuje výběr předních polských herců i filmové instrumenty mimořádné kvality: kamera (každý z dílů natočil jiný kameraman), střih i práce se symboly barev.

www.filmaspiritualita.cz

APOŠTOLÁT MODLITBY

KVĚTEN 2021

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

EVANGELIZAČNÍ ÚMYSL

Za finanční svět

Modleme se, aby ti, kdo nesou odpovědnost za finance, spolu s vládami usměrňovali finanční oblast a chránili občany před nástrahami s nimi spojenými.

NÁRODNÍ ÚMYSL

Děkujeme za mariánská poutní místa a prosíme, aby na nich lidé skrze Pannu Marii snadno nacházeli cestu ke Kristu.

Denní modlitba Celosvětové sítě modlitby s papežem

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

Všeobecný nebo Evangelizační úmysl + Národní úmysl

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

2.5. (neděle)	5. Neděle velikonoční
3.5. (pondělí)	svátek svatých Filipa a Jakuba, apoštolů
6.5. (čtvrtek)	památka svatého Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
8.5. (sobota)	památka Panny Marie, Prostřednice všech milostí
9.5. (neděle)	6. Neděle velikonoční
12.5. (středa)	svátek Výročí posvěcení pražské katedrály svatého Víta
14.5. (pátek)	svátek svatého Matěje, apoštola
16.5. (neděle)	slavnost Nanebevstoupení Páně
17.5. (pondělí)	svátek svatého Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka
20.5. (čtvrtek)	památka svatého Klementa Marie Hofbauera, kněze
23.5. (neděle)	slavnost Seslání Ducha Svatého
24.5. (pondělí)	památka Panny Marie, Matky církve
26.5. (středa)	památka svatého Filipa Netuho, kněze
27.5. (čtvrtek)	svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze
29.5. (sobota)	památka svatého Pavla VI., papeže
30.5. (neděle)	slavnost Nejsvětější Trojice
31.5. (pondělí)	svátek Navštívení Panny Marie

EXPOZICE PALLADIA

Bezpečnostní vitrína pro Palladium už bude pomalu moci plnit svůj účel. Největším problémem bylo skleněné osazení – kulatou skleněnou bezpečnostní výplň dokázal vyrobit až druhý výrobce.

Foto Alois Vašků

Žehnání zrestaurovaného procesního positivu z roku 1740

neděle 2. května 2021

bazilika Nanebevzetí Panny Marie

Stará Boleslav

9.00 mše svatá s požehnáním nástroje

15.00 modlitba vyjádřená tóny positivu

Nástroj požehná P. Jaroslav Konečný, vikář vlašimský, v jehož
podání zazní rovněž modlitba vyjádřená tóny positivu.

NOC KOSTELŮ

Přivádíš tmu.

NOC

se snese, celý les se hemží zvěří.

Žalm 104, 20

28.05.21

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie

- 18:00 - 19:00 **Mše svatá**
Mše svatá v bazilice Nanebevzetí Panny Marie s výstavem Palladia země České. Celebruje probošt staroboleslavské kapituly P. Libor Bulín.
- 19:00 - 20:00 **Prohlídka chrámu s přednáškou**
Prohlídka nově zrestaurované baziliky Nanebevzetí Panny Marie s možností navštívit klenotnici.
- 19:00 - 22:00 **Program pro děti**
Program pro děti v prostorách Informačního a kulturního centra Stará Boleslav. Infocentrum najdete ze zadu areálu baziliky Nanebevzetí Panny Marie - vchod z ulice ulice Jungmannova.
- 20:00 - 20:30 **Varhanní koncert**
Varhanní koncert v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi. Zrestaurované barokní varhany rozezní ruce místních varhanních mistrů.
- 22:00 - 22:15 **Závěrečné požehnání**
Večerní modlitbu s požehnáním provede probošt staroboleslavské kapituly, P. Libor Bulín.

Kaple blahoslaveného Podivena

- 17:00 - 18:00 **Zahájení - Litanie**
Zahájení Noci kostelů - litanie
- 18:00 - 19:00 **Střípky ze života blahoslaveného Podivena**
Přednáška o životě blahoslaveného Podivena a jeho staroboleslavské kapli
- 19:00 - 21:00 **Meditační hudba při svících**
Meditační hudba při svících
- 21:00 - 21:15 **Závěrečná modlitba**
Závěrečná modlitba a požehnání

WWW.NOCKOSTELU.CZ

POŘAD BOHOSLUŽEB

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek		
Pátek	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav

Společná **modlitba růžence** každou neděli v 8.30 hodin

MÁJOVÉ POBOŽNOSTI

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie – úterý a pátek – po večerní mši svaté

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.*

Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz

Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz

Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.